

введення директивно-звітнього документообігу у всіх областях діловодства, що означає здійснення діловодства на основі відповідного йому документообігу. При цьому результатом антикризового управління є забезпечення принципу попереднього опису передбачуваних робіт і передбачуваності появи проміжних результатів у часі.

На погляд З. Айвазяна та В. Кириченка [4], в стабілізаційну програму для виводу підприємства з кризи повинен входити комплекс заходів, спрямованих на відновлення платоспроможності підприємства. Строки її здійснення для підприємства, що знаходиться в зоні “ближнього” банкрутства, вкрай обмежені, адже резервних фондів в нього вже, як правило, немає, а фінансові вливання ззовні виключені. Саме тут починають проявлятися принципові відмінності антикризового управління від звичайного. Ці відмінності полягають в зміні критеріїв прийняття рішень.

Підсумовуючи наведені підходи, слід зробити висновок, що антикризове управління є неодмінною складовою системи управління підприємством, без якого неможливе виживання в складних і мінливих ринкових умовах. Воно допомагає, з одного боку, попередити настання кризового стану на підприємстві, а з іншого – пом’якшити вплив кризи, якщо уникнути її неможливо. Від ефективності антикризового управління залежить міцна позиція на ринку та добробут підприємства в цілому.

Література

1. Лігоненко Л.О. Опорний конспект лекцій з курсу “Антикризове управління підприємством” / Л.О. Лігоненко (уклад.). – К.: КНТЕУ, 2003. – 270 с.
2. Гудзь Т.П. Система раннього виявлення та подолання фінансової кризи підприємств: монографія / Т.П. Гудзь. – Полтава: РВЦ ПУСКУ, 2007. – 166 с.
3. Ромазанов С. Задачи и метод кризисного управления / С. Ромазанов, Ф. Шмидель // Антикризисный менеджмент – 2007. – №2. – С.2-8.
4. Айвазян З. Антикризисноеуправление: принятиерешений на краю пропасти / З. Айвазян, В. Кириченко // Антикризисный менеджмент – 2007. – №6. – С.6-13.

Зайченко В.В., к.н. з д.у., доцент, Кіровоградський національний технічний університет,
м. Кіровоград

Коваленко С.В., асистент, Кіровоградський національний технічний університет,
м. Кіровоград

ЗЕЛЕНИЙ ТУРИЗМ ЯК ЧИННИК ТЕРИТОРІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ: РЕАЛІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Українське село має багату історико-архітектурну спадщину, культуру, самобутній побут, мальовничі ландшафти; наділене багатими лікувально-рекреаційними ресурсами. Але разом з тим, гострою проблемою для багатьох сіл є брак робочих місць, зростаючий надлишок робочої сили, вивільнюваної із сільськогосподарського виробництва. Враховуючи відсутність потрібних капіталовкладень на створення нових робочих місць, більше уваги варто

приділяти галузям, які не потребують для свого розвитку великих коштів. До таких галузей належить і зелений туризм.

Існує три різновидності нинішнього зеленого туризму в Україні:

1. Агротуризм – вид сільського зеленого туризму, як пізнавального, так і відпочинкового характеру, пов'язаний з використанням підсобних господарств населення або земель сільськогосподарських підприємств, які тимчасово не використовуються в аграрній сфері. Цей вид може не мати обмежень у навантаженості на територію і регламентуванні видів розважального відпочинку.

2. Відпочинковий (відпочинок на селі). Базою його розвитку є капітальний житловий фонд на садибах господарів та наявні природні, рекреаційні, історико-архітектурні, культурно-побутові та інші надбання тієї чи іншої місцевості.

3. Екотуризм – науково-пізнавальний вид сільського зеленого туризму, характерний для сільських місцевостей і сіл, розташованих у межах територій національних парків, заповідних зон, природних парків тощо, де передбачено відповідні обмеження щодо навантажень на територію та регламентовано види розважального відпочинку [1].

Зелений туризм – це не тільки проживання міського жителя у селі, але й розвиток туристичної інфраструктури, яка включає добре транспортне сполучення між населеними пунктами, створення місць для проведення дозвілля, харчування туристів тощо. Місцеві мешканці, приймаючи туристів на відпочинок, повинні бути добре підготовленими, щоб забезпечити їм комфортні умови проживання та дозвілля.

Позитивний вплив зеленого туризму на вирішення соціально-економічних проблем села полягає передусім у тому, що він розширює сферу зайнятості сільського населення, особливо жінок, і дає селянам додатковий заробіток; розширює можливості зайнятості сільського господаря не тільки у виробничій сфері, але й в сфері обслуговування. При певному нагромадженні числа відпочиваючих з'являється потреба в задоволенні їх різноманітних запитів, що стимулює розвиток сфери послуг: транспортних, зв'язку, торгівлі, служби побуту, відпочинково-розважальних та інших [2]. А це, у свою чергу, стане одним зі шляхів активізації соціально-економічного розвитку сільської місцевості. Особливу увагу потрібно приділити створенню умов для відпочинку міських жителів у невеликих селах регіонів, які занепадають і знаходяться на стадії вимирання. Саме у таких поселеннях найменш знищена природа, найчистіше довкілля, тобто, найкращі умови для життя і відпочинку. І в них туризм був би важливим джерелом підвищення рівня життя місцевих мешканців.

Актуальним на сьогодні для правової підтримки сільського туризму є формування організаційно-господарського механізму його функціонування та державної підтримки у вирішенні таких питань:

– прийняття нормативних документів, які регулюватимуть діяльність різних форм сільського туризму;

- здійснення заходів щодо підтримки й просування сільського туризму на внутрішньому та міжнародному туристичному ринку;
- забезпечення організаційної та матеріальної підтримки з боку держави нового виду послуг на селі – зеленого туризму.

Задля розвитку сільської місцевості необхідне вдосконалення українського законодавства у галузі туризму, надання селянам пільг в оподаткуванні, кредитуванні та страхуванні туристичної діяльності. Наявність у регіоні багатих природних та соціально-культурних рекреаційних ресурсів може бути доброю основою для функціонування зеленого туризму за незначних інвестицій.

Література

1. Гальцова І. Зелений туризм: недоліки існуючого законодавства // <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=2999>.
2. Електронний ресурс. – Режим доступу: http://www.bucoda.cv.ua/tour/1/2_1.html.

Костромін Г.Т., к.е.н., доцент,
Кіровоградський національний технічний університет, м. Кіровоград

ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНУ

Перехід економіки України до ринкових відносин дозволив на законодавчому рівні проголосити курс на інвестиційно-інноваційний розвиток держави, коли роль головного джерела стійкого соціально-економічного зростання відіграють наукові знання, сучасні технології та інвестиції в їх розвиток. Цим вимогам повинна відповідати сучасна регіональна економічна політика.

Разом з тим, диспропорції в соціально-економічному і культурному розвитку регіонів України, які склалися в процесі централізованого, перш за все, галузевого управління економікою в умовах переходу до ринку вимагають істотних змін в регіональній політиці України. Встановлення і збереження пропорційності в економічному і соціальному розвитку регіонів є важливим аспектом регіональної політики всіх розвинених країн.

Проблеми регіонального розвитку більшою частиною виникають у формі питань, які торкаються нерівномірного розподілу доходів між регіонами; різниць в темпах росту і рівня безробіття, оплати праці, а також впливу цих відмінностей на поширення бідності і соціальної напруги.

Проблемою регіональної політики України є не тільки відсутність чітко позначених цілей та пріоритетів, скільки дефіцит навичок застосування інструментів впливу.

Головною ціллю державної регіональної політики у сучасних умовах, на нашу думку, повинно бути надання допомоги у рівномірному соціально-економічному розвитку України та її регіонів, забезпечення пристойного рівня життя населення, дотримання гарантованих державою соціальних стандартів